

Gea Veldkamp

Dichter **jOU**
bij

Roman

Gea Veldkamp

Dichter bij jou

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hier klopt iets niet. Ik weet het zeker.

We gaan gewoon bij opa en oma op bezoek. Waarom is papa er niet bij met zijn hoofd? Na het ontbijt zet hij de pot pasta in de koelkast in plaats van in de kast. Je kunt aan hem zien dat hij ergens diep over nadenkt. En mama blijft maar zeggen dat we ons moesten gedragen bij opa en oma.

Eindeloos vraag ik me af wat het zou kunnen zijn, maar ik kom er niet uit.

Bij opa en oma gaat het eigenlijk zoals het altijd gaat. De grote mensen drinken een kopje koffie en de kinderen – daar hoor ik volgens hen ook nog bij – moeten buiten spelen. Gelukkig is onze hond Max mee.

Blijkbaar heb ik me vergist, er is niets aan de hand.

Totdat ik bij het weggaan dat alles-op-zijn-kop-zettende woord hoor. Ik krijg het niet meer uit mijn hoofd en het maakt me misselijk. De hele lange terugweg zit ik erover na te denken.

Verhuizen?

Weg van Eva, die al sinds groep 1 van de basisschool mijn allerbeste vriendin is?

Ik moet er niet aan denken. Echt niet!

Ik zie mijn pas opgeknapte slaapkamer voor me. Supercool.

Raak ik die kwijt? Is mijn leven hier straks voorbij?

‘Misschien moeten we toch maar op het voorstel van pa ingaan.’ Reinier wrijft bedachtzaam over zijn baardje, terwijl hij op zijn dikke wollen sokken de woonkamer in loopt.

‘Sinds wanneer heb jij plannen om bij pa in de zaak te gaan?’ Ingeborg veert overeind van haar zitplaats op de bruine leren bank. De gordijnen zijn gesloten en de sfeerverlichting werpt een zachte gloed over haar gezicht. Het is rustig

in huis, nu de kinderen slapen. Maar met Reinier waait een kille windvlaag vanuit het halletje mee naar binnen.

Reinier schudt zijn hoofd. ‘Het wordt hoog tijd voor ander werk!’ zegt hij kort, terwijl hij de deur nonchalant met zijn voet achter zich dicht duwt. ‘Morgen staat de zoveelste vergadering op de planning.’

‘Je bedoelt...’ begint Ingeborg.

‘Dat ze wéér gaan reorganiseren,’ vult haar man aan.

‘Nee,’ zegt Ingeborg dan. ‘Nee, niet weer!’ Haar stem klinkt hoog. De vorige keer zit haar nog vers in het geheugen. ‘Denken ze echt dat het er beter van wordt?’

Reinier haalt zijn schouders op. ‘Men zegt het.’

Ingeborg knippert met haar ogen. Hoe onverschillig Reiniers stem ook klinkt, ze weet heus wel dat het hem niet koud laat. ‘Dus jij wilt...’ zegt ze langzaam, terwijl ze zich probeert te beheersen. Ze bukt zich en raapt het plaid van de grond. Haar vingers plukken aan een donkerbruin pluusje. ‘Dus jij wilt,’ herhaalt ze, om dan opnieuw een tel te aarzelen, ‘...jij wilt bij pa in de zaak om bouw materiaal te gaan verkopen?’

Reinier schokt met zijn schouders en kijkt van zijn vrouw weg. Een dikke frons ontsiert zijn vriendelijke gezicht. Met grote stappen loopt hij verder de kamer in. Bij de gordijnen van het raam aan de voorzijde van de woning blijft hij staan. Bedachtzaam schuift hij het gordijn opzij om zijn arm tegen het licht geschilderde hout van het kozijn te laten rusten. Even laat hij zijn hoofd zakken, maar dan kijkt hij met een ruk op. Zijn stem schiet uit. ‘Ingeborg, wat moet ik anders? Denk je dat de banen voor het oprapen liggen?’

Ingeborg komt overeind. Op haar sloffen loopt ze naar Reinier. Ze legt haar hand op zijn arm. ‘Maar op pa’s voorstel ingaan, betekent verhuizen,’ zegt ze schor.

Reinier knippert met zijn ogen. ‘Weet jij iets beters?’ Ineens draait hij zich om en loopt bij het raam vandaan, terug de kamer in. Met een zucht laat hij zich in zijn vertrouwde fauteuil zakken. Daar blijft hij zwijgend zitten.

Ingeborg haalt haar schouders op. Ze moet er nu niet verder op ingaan, weet ze. Als Reinier niet praten wil, dan trekt ze het er met geen tien paarden uit. ‘Koffie?’ vraagt ze.

‘Of ben je al toe aan iets sterkers?’ Haar blik blijft rusten op het gezicht van Reinier. Zijn vriendelijke ogen, omlijst door springerig haar met een kort baardje. Ze merkt hoe gespannen zijn kaakspieren zijn. Er gaat een rilling door haar heen. Hij ziet er moe uit. Hoelang heeft hij hier al mee rondgelopen? Ze slikt. Haar adem gaat omhoog. Verhuizen?

Het is tegen twaalven die avond als Reinier en Ingeborg hun slaapkamer opzoeken. Het laatste woord is nog niet over het werk van Reinier gesproken. Ingeborgs blik glijdt door de knusse woonkamer, die ze nog geen jaar geleden grondig hebben aangepakt. Verhuizen naar het dorp van Reinier? Wordt er niet gezegd dat je nooit naar je geboorteplaats moet teruggaan? Bovendien zou het betekenen dat ze verder bij haar zus en ouders vandaan komt te zitten. Ingeborg huivert. Maar die tergende onzekerheid over Reiniers baan lokt ook niet. Ze zucht.

In de dagen daarna blijkt dat voor Reinier vaststaat dat ze weggaan. Ander werk in deze omgeving zoeken als hij samen met zijn broer de doe-het-zelfzaak van zijn vader kan overnemen, is voor hem geen optie. De zoektocht zou te lang gaan duren.

Ingeborg blijft er moeite mee houden. Hier zijn ze samen begonnen, ze weet wat ze heeft en alles is haar vertrouwd. Een nieuwe start in het onbekende jaagt haar angst aan.

Haar zus Maureen is het helemaal met haar eens. ‘Weet waar je aan begint!’

Dat ze niet op de oude voet kunnen doorgaan, beseft ze ook wel, maar dat Reinier niet eerst hier in de buurt een andere baan wil zoeken bevalt haar niet.

Op een koude winteravond, als Reinier laat uit zijn werk komt na het zoveelste overleg over de toekomst van de zaak, hakken ze de knoop door.

‘Ingeborg, toe,’ zegt Reinier. ‘Wat moeten we anders? Echt waar, je zult zien dat het goed komt. We gaan tenslotte de wereld niet uit. Met de auto sta je binnen een uur bij je familie voor de deur.’

‘Hm,’ mompelt Ingeborg. Ze klemt haar lippen op elkaar. Haar voet wiebelt onrustig en er verschijnt een denkrimpel op haar voorhoofd. ‘Oké...’ Ze aarzelt. ‘Als je dan echt meer tijd voor je gezin krijgt. De jongens vroegen zich al af wanneer papa weer tijd voor een potje stoeien had.’

Reiniers ogen lichten op. ‘Precies, dat wordt de hoogste tijd.’ Hij laat zich op de bank zakken en vouwt zijn lange benen onder zich op. ‘En hoe denkt mijn grote meid erover?’

Ingeborg kijkt haar man aan. ‘Sterre? Ach, die laat zich niet zo kennen.’

Reinier glimlacht. ‘Ons droomstertje,’ zegt hij zacht.

Ingeborg knikt. Inderdaad, ze heeft er geen idee van wat er allemaal in dat bolletje van hun oudste omgaat. Zo zorgzaam als ze voor haar broertjes kan zijn, zo afwezig is ze, zodra ze in haar grenzeloze fantasie opgaat. Ingeborg grinnikt als ze denkt aan die keer dat Sterre met twee verschillende sokken aan haar voeten naar school wilde.

‘Bel pa morgen maar,’ zegt ze na een laatste aarzelend. ‘Laten we de boel maar in gang zetten. Zo gaat het ook niet langer.’

Reinier komt overeind en loopt naar haar toe. ‘Lieverd,’ mompelt hij zacht in haar blonde haren en hij trekt haar stevig tegen zijn borst aan.

Ingeborg hoort het ritme van zijn hart. Zacht leunt haar hoofd op zijn schouder. ‘Schat, het komt echt goed,’ hoort ze hem boven haar hoofd mompelen. ‘Ik beloof het.’

Nu het besluit is genomen, gaat alles onverwacht snel. De volgende dag belt Reinier meteen met zijn vader. De daaropvolgende zaterdag brengen ze een bezoek aan zijn ouders om het een en ander door te spreken. Ook Reiniers broer komt langs.

De jongens genieten zichtbaar van het onverwachtse uitje, maar Sterre moppert. ‘Ik blijf thuis,’ zegt ze heel beslist. ‘Bij Max.’ Ze draait zich om en loopt naar de hal waar ze op haar knieën bij de hond gaat zitten om hem een dikke knuffel te geven.

‘Jij gaat gewoon mee,’ reageert Reinier kort.

‘Er is toch niets aan,’ mompelt Sterre en ze duikt wat verder in de vacht van het dier.

Max blaft.

Sterre kijkt op. ‘Kan Max niet mee?’

Reinier grinnikt. ‘Ja ja, net als de vorige keer. Oma ziet je al aankomen.’

‘Toe,’ herhaalt Sterre. ‘Max kan toch buiten in de tuin? Ik zal echt beter op hem passen.’

‘Ach, toe ook maar,’ zegt hij dan. ‘Maar denk erom dat oma er geen last van heeft!’

In de week die volgt, komt de makelaar hun huis taxeren. Over de vraagprijs zijn ze het snel eens. Niet lang daarna worden er foto’s gemaakt en binnen een maand belt de makelaar Reinier om te zeggen dat ze hun woning kwijt zijn. Met haar handen voor haar mond hoort Ingeborg het telefoongesprek aan. Haar hart bonst hevig. Dit? Dit gaat wel heel snel. Opnieuw bekruipt haar twijfel. Maar Reinier gaat door en met een brede lach op zijn gezicht maakt hij afspraken om huizen te bezichtigen.

Op een zonnige, maar koude wintermorgen gaan ze naar een klein stadje aan de IJssel om verschillende woningen te bekijken. Een brok schiet Ingeborg in de keel als ze voor het eerste huis parkeren. Het pand staat in een doodlopend gedeelte van de wijk. Hoewel de zon er uitbundig op schijnt, maakt de voorgevel een trieste indruk. De kozijnen kunnen duidelijk een verfbeurt gebruiken. Eenmaal binnen zijn ze het er allebei snel over eens. Veel te veel achterstallig onderhoud hier! Ook het tweede huis voldoet niet aan hun wensen. Maar bij het derde huis is het raak. Allebei zijn ze verkocht als ze door de lichte hoekwoning lopen. Er zit nog wel het nodige kluswerk aan, maar in Ingeborgs hoofd komen daarvoor meteen allerlei mooie ideeën op. Vooral vanwege het vele licht binnen en een royale tuin rondom, spreekt het huis Reinier ook aan. Ze besluiten een bod te doen. Het duizelt Ingeborg, zo snel en vlot als alles verloopt. Komt het echt wel goed? En de kinderen dan?

Reinier wuift haar bezwaren weg. ‘Kinderen zijn flexibel

genoeg. Denk eens aan het enthousiasme van de jongens toen we foto's van de woning lieten zien.'

Ingeborg denkt aan die middag dat ze de kinderen over hun plannen vertelden. Een voorzichtige glimlach trekt over haar gezicht. Als een aap had Job de kamer rond gedanst. 'Niet meer samen met Quinten maar een eigen kamer? Helemaal voor mijzelf?'

'Maar Eva dan?' vroeg Sterre. Het was duidelijk dat het vooruitzicht haar niet aantrok. Reinier had een arm om de schouders van zijn oudste geslagen en uitgelegd dat het hem een baan opleverde. 'Je houdt Eva binnen mobiel bereik!'

Met grote ogen had Sterre hen zwijgend aangekeken.

Op een veelbelovende zomerse dag rijdt de verhuiswagen voor. Als eindelijk alle spullen zijn ingeladen, kijkt Ingeborg zwijgend de vrachtauto na. Achter haar in de deuropening staat Reinier. 'Kom,' zegt hij. 'Nog een laatste rondje en dan gaan wij ook die kant op.'

Ingeborg slikt. Nu moet ze dus echt voorgoed afscheid nemen van het huis waar ze samen met Reinier is begonnen, waar hun kinderen geboren zijn. Haar ooghoeken worden vochtig.

Reinier slaat zijn arm om haar heen. 'Wij samen, dat is ons thuis.'

Ingeborg knikt. Met haar handpalm dept ze haar ooghoeken droog. Misschien ervaart een man zo'n stap toch anders dan een vrouw. Ze kijkt om zich heen. Nee, deze leegte is haar thuis niet meer, maar toch...

'Tijd voor een nieuwe bladzijde in ons levensboek,' zegt Reinier. Er trekt een tevreden grijns over zijn gezicht.

Ingeborg knikt. Vanachter een wolk kruipt de zon tevoorschijn. Inderdaad een nieuwe fase, een onbekend avontuur met de man en de kinderen die ze liefheeft, wat wil ze nog meer?

Roman over de band tussen een afstandelijke leerkracht en een dromerig meisje

Ellen heeft een goede baan in het onderwijs, een fijn huis, een leuk leven. Alleen een vaste relatie wil nog niet zo lukken. Op vakantie heeft ze iemand ontmoet, Jeroen, maar ze durft hem niet toe te laten. Achter haar zelfverzekerde uiterlijk schuilt een enorme angst om zich te binden.

Dan krijgt Ellen nieuwe achterburen, een druk gezin met vier kinderen en een hond. De moeder, Ingeborg, is impulsief en ondernemend. Ellen probeert het gezin op afstand te houden, maar dat lukt niet meer als een van de kinderen bij haar in de klas komt en ze met een ander kind uit het gezin een band opbouwt. Deze Sterre, een dromerig tienermeisje, wil zelf ook graag juf worden. Ze helpen elkaar op een bijzondere manier verder in het leven.

Gea Veldkamp kan als geen ander schrijven over ontluiken en opbloeien. Haar hoofdpersonages zijn vaak introvert, maar leren langzaam om zich te laten zien – op hun eigen manier, met hun eigen kracht.

Z&K

ISBN 978 90 2053 693 5 NUR 344

www.romanserie.nl